

Folketinget
Att. Arbejdsmarkedsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Skiive, den 7. februar 2010

Vedr. indsatsen overfor og behandlingen af arbejdsløse danskere.

I Danmark er der hver dag lønmodtagere der mister jobbet. Kører man en tur i industriområderne er der efterhånden alt for god plads på parkeringspladserne - efter lange perioder, hvor man har sendt arbejdsstyrken på fordeling er man mange steder nødsaget til at afskedige dygtige og trofaste medarbejdere med baggrund i tomme ordrebøger.

I de fleste tilfælde er det medarbejdere med en høj arbejdsmoral, dygtige, loyale og flittige mennesker, der oplever at stå i de arbejdsløses kø uden anden begrundelse end finanskrisen. Jeg vil her nævnet et eksempel på en sådan person:

Flittig og arbejdsom med en arbejdskarriere, der startede allerede i slutningen af barndommen som avis- og morgenbrødsudbringer, senere job som cykelbud i det indre København efterfulgt af en militær karriere i luftvåbnet og herefter ansættelser i to private firmaer - heraf den sidste ansættelse i et lokalt firma i næsten 25 år. Afskeden kom 5 måneder før 25 års jubilæum i firmaet - og 10 uger før 60-års fødselsdagen. Med andre ord: en person, der i 48 år har tjent sine egne penge - lomme penge i første omgang og senere til at sørge for sig selv og sin familie. Gennem alle årene har han betalt til sin fagforening og A-kasse - sidstnævnte som en forsikring på lige fod med en brandforsikring: man håber ikke at få brug for den, men hvis skaden sker, skal den være der. Efterløn har indtil afskedigelsen ikke været med i fremtidsplanerne - det var for tidligt, arbejdet var spændende og udfordrende, rart arbejdsmiljø, gode kolleger og hverdagen var præget af glæden ved at passe jobbet. Undervejs har der været sparet op til pensionisttilværelsen - med baggrund i at ville sørge for sig selv og familien - en opsparing, der på længere sigt betyder uafhængighed af offentlige midler.

Nu er det sådan, at med en brandforsikring får man erstattet det tabte - det gør man ikke, når man mister sit arbejde. I ovennævnte tilfælde betyder det et løntab på 40% pr. måned - mærkbart i de fleste familier. I de hjem, hvor begge ægtefæller mister jobbet - og det sker mange steder i området i øjeblikket - betyder det store økonomiske problemer. Dagpengene - hvor små de end er - har også begrænset varighed. Har man ikke fundet sig et job inden dagpengeperioden ophører, har man udsigt til kontanthjælp, hvor man først skal realisere sine værdier, inden midlerne kommer i spil - salg af hus, bil m.v., hvorefter man kan få boligtilskud til lejebolig! Resultatet: en ny gruppe af fattige danskere!

Når man bliver arbejdsledig får man et brev fra sin A-kasse, hvor "rettigheder og pligter" er beskrevet. Ved nærlæsning fylder pligterne stort set hele teksten - der er mange SKAL-forordninger og mange oplysninger om konsekvenserne, hvis man ikke gør det, man skal - eksempelvis skal man søge 6 jobs i en 4-ugers periode og man skal huske at kontakte A-kassen med bestemte intervaller, for hvis det ikke sker, risikerer man at miste sine dagpenge og at skulle tilbagebetale det, man allerede har fået udbetalt. Vi har endnu ikke fået øje på, hvor rettighederne er nævnt! Hvis det bare er dagpengene, der er rettighederne er det pauvert at omtale dem som en rettighed, for den ligger implicit i forsikringsdelen.

De 6 ansøgninger på 4 uger bliver i løbet af et år til 78 ansøgninger for den ledige. Hvis der er 100.000 arbejdsløse i Danmark bliver det til 7.800.000 gange hvert år, hvor en arbejdssøger skal kontakte en arbejdsgiver – bruger man bare 5 minutter på hver henvendelse bliver det på et år 65.000 arbejdstimer med at oplyse: desværre, vi mangler ingen i øjeblikket! Ordentlige virksomheder besvarer ansøgninger og henvendelser – men mange ulejliges sig ikke en gang med at svare på skriftlige ansøgninger til offentliggjorte stillingsopslag.

Har man overvejet den ekstra arbejdsbyrde, man påfører øvrige danske virksomheder i forbindelse med ovenstående? Jeg er ansat i en offentlig virksomhed, hvor der næste hver dag kommer henvendelser – vi har dog stadig den politik, at henvendelserne skal besvares på en venlig måde af respekt overfor de mennesker, der er havnet en trist situation. P.t. er der tre personer i aktivering i virksomheden og flere ventes, men når det halve år er gået er de tilbage i arbejdsløshedskøen og andre fem får lov til at have en arbejdsdag i et halvt år. Det pynter måske på de lokale statistikker, men ikke på antallet af arbejdsløse i Danmark.

Mange af de medarbejdere, der i øjeblikket mister deres jobs er dygtige til deres arbejde som håndværkere og fabriksarbejdere m.v., men det gør dem ikke nødvendigvis til eksperter på indberetninger via internettet, som i stor grad benyttes til at videreformidle de nødvendige informationer. Med andre ord: for nogle en ekstra byrde oveni tabet af arbejde, som for mange også er tab af identitet/anseelse.

Fra mine 10 år i fagforeningsbestyrelsesarbejde kender jeg til de omkostninger, det får for de personer, der er "dømt ude" i en periode. Den første tid har man håbet om at komme i gang hurtigt igen, men den afløses snart af afmagt, når der ikke viser sig noget på trods af relevant og ihærdig jobsøgning. De mange afslag – hvis de da overhovedet dukker op – ødelægger noget ved mennesker og der sniger sig en passivitet ind over mange i den situation. På den måde mister man en god arbejdsstyrke, for er man først gået i stå, kan det være svært at komme i gang igen.

P.t. tilbydes arbejdsledige 6 ugers efteruddannelse efter eget valg og så er det slut. Ønsket om en evt. anden uddannelse med VEU midler kan ikke lade sig gøre – den omfatter kun de mennesker, der i forvejen er i arbejde.

At landets kommunale jobcentre har fået store ekstra arbejdsbyrder kan ikke være fremmed for nogen og jeg er sikker på, at de gør et godt arbejde med at hjælpe de ledige, men man kunne måske graduere de forskellige tiltag, der gøres i dag.

Der er stor forskel på om man – som eksemplet tidligere i brevet – har haft ansættelser gennem hele sit arbejdsliv og er blevet ledig ved tidernes ugunst eller om man er en ung person, der bare aldrig har stiftet bekendtskab med arbejdsmarkedet. I øjeblikket bliver alle tilsyneladende behandlet ens – det kan bare ikke være bekendt overfor dem, der både vil og kan arbejde, hvis der altså bare lige er et job at få. I øjeblikket er der ingenting på disse kanter – og slet ikke hvis man har passeret de 60. Det er der måske ikke noget at gøre ved, men så kunne man måske overveje at lave en overgangsordning for de 60-årige, således at de kunne overgå til efterløn med de betingelser der gælder for 62-årige – fuld dagpengesats og uden fradrag for privattegnede pensionsordninger. Den dag, der atter er fuld beskæftigelse, vil de 60+ vende tilbage til arbejdsmarkedet igen af sig selv – en ordentlig løn vil altid være bedre end dagpengene.

Afslutningsvis vil jeg bede jer arbejde for et bedre forløb for de arbejdsløse. Det er ikke en speciel race, som man kan behandle som man vil. Det er mennesker, der er havnet i en rigtig kedelig situation og

som burde have al den omsorg og hjælp man kan give dem! I stedet for at møde dem med krav og nedgørelse, bør man se på de ressourcer, som den enkelte er i besiddelse af og herefter sørge for at disse evner og ressourcer anvendes på et værdigt videreuddannelsesforløb til gavn for den enkelte og for Danmark som helhed.

Hvis der er en vilje, er der også en vej.

Med venlig hilsen

Ellen K. Hansen

Ellen Kleinstrup Hansen
Vester Lybyvej 4
7800 Skive
Tlf. 97 58 42 03

Kopi sendt til: LO, att. Harald Børsting